

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Holomáč s.r.o., IČ: 26230518**, se sídlem Praha 6, Puškinovo náměstí 439/5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č.j. 28700/14/5000-14504-711529

takto:

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č.j. 28700/14/5000-14504-711529 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu č.j. 3518798/14/2006-24903-109233 ze dne 16. 5. 2014 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ust. § 156

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odst. 1 daňového řádu rozhodnuto o podané žádosti žalobce o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty zaevidované dne 14. 4. 2014 pod č.j. 2665849/14/2006-24903-109233 tak, že se zamítá.

[2] Po podání žaloby byl na majetek žalobce prohlášen konkurs usnesením Městského soudu v Praze. Soud přípisý jak insolvenčnímu správci, tak žalobci, tak žalovanému, sděloval, zda mají zájem na řízení pokračovat, když řízení je přerušeno, přičemž důvody pro přerušování řízení vycházely z právního názoru uvedeného v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2015, čj. 4 As 6/2015-18. Žádná ze shora uvedených osob soudu neuvedla, že navrhuje pokračování v řízení. Dne 10. 7. 2018 vydal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozsudek čj. 4As 149/2017-121, jímž dosavadní praxi přerušování řízení změnil, uvedl, že v řízení je možné nadále pokračovat, a mj. uvedl, že dlužník je nadále účastníkem soudního řízení správního. Proto v tomto rozhodnutí soud vychází z toho, že dlužník je žalobcem, s ním jako s žalobcem jedná, a to bez ohledu na skutečnost, že na majetek tohoto dlužníka je prohlášen konkurs.

[3] Žalobce v žalobě uvedl, že dne 3. 4. 2014 podal žádost o posečkání daně z příjmu právnických osob na částku 1 290 000,- Kč s tím, že správce daně se musí při dokazování řídit základními zásadami podle ust. § 5 až 9 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“). Pokud ust. § 92 odst. 4 daňového řádu zmocňuje správce daně k vydání výzev, nic nebránilo správci daně na základě výše uvedených zásad, aby daňový subjekt na jeho výslovnou žádost zpravil o té skutečnosti, v jakém stavu se dokazovací řízení nachází, tzn. které důkazní prostředky osvědčil jako důkaz, a které nikoliv a proč a jakým způsobem si předložené důkazy interpretuje.

[4] Dále žalobce namítá, že pokud by správce daně postupoval v souladu s uvedenými zásadami, nikdy by nemohl konstatovat v neprospěch žalobce, že mohl svůj dluh vůči státu uhradit z prodeje dlouhodobého majetku v hodnotě xxxx,- Kč. Žalobce se totiž zbavoval určitého majetku, který byl předmětem leasingových závazků, kdy na žalobce byly vystaveny faktury od leasingové společnosti za prodej strojů, kdy tyto stoje žalobce okamžitě přefakturoval novému majiteli strojů a tento nový majitel realizoval úhradu finančních prostředků přímo leasingové společnosti a celá transakce byla uzavřena trojzápočtem. Proto žalobce neměl reálnou možnost finanční prostředky použít na úhradu daně.

[5] Dále žalobce nesouhlasí s polemikou žalovaného, že dostatečně neodůvodnil a současně ani neprokázal, že by neprodlená úhrada pro něj znamenala vážnou újmu. Újmu žalobce osvědčil v podobě účetních výkazů s tím, že nerozumí tomu, jak nemohl předložením účetních výkazů takovou skutečnost prokázat, když z těchto podkladů muselo být správci daně zřejmé, že uhrazením daně způsobí žalobci vážnou újmu v podobě nemožnosti hradit běžné provozní náklady, což zcela logicky musí vést k zániku jeho podnikání.

[6] Nakonec žalobce namítá, že prvostupňové rozhodnutí absentuje odůvodnění, což je v rozporu s ústavní zásadou obecně povolovací, podle které je státním orgánům povoleno konat pouze v mezích, způsobem a v rozsahu stanoveným zákonem.

[7] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[8] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že zákon taxativním výčtem obsaženým v ust. 156 odst. 1 daňového řádu vyjmenovává důvody, pro které správce daně na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může povolit posečkání úhrady daně, případně rozložení její úhrady na splátky v případech, kdy se žadatel nachází v takové situaci, kdy by pro něj úhrada představovala závažný zásah do majetkové či jiné sféry, nebo by nebyla možná vůbec. Zároveň musí být zřejmé, že se jedná o stav dočasný a povolení posečkání úhrady povede k následnému dobrovolnému splnění povinnosti.

[9] Podání žádosti je čistě dispozičním oprávněním daňového subjektu a je na něm, co v žádosti uvede, co předloží a sdělí správci daně na podporu svých tvrzení. Žadatel musí svou momentální finanční situaci nějak popsat a vysvětlit, ale také doložit relevantními důkazními prostředky. Povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto skutečnosti také prokázat leží výhradně na odvolateli, přičemž předložení důkazních prostředků ještě samo o sobě nemůže zaručit, že posečkání úhrady daně bude povoleno na základě správního uvážení.

[10] K žádosti o posečkání daně z důvodu uvedeného v písm. a) dospěl žalovaný k závěru, že odvolatel dostatečně neodůvodnil a současně tedy ani neprokázal, proč by neprodlená úhrada daně pro něj znamenala vážnou újmu. Nelze dávat rovnítko mezi případným zánikem podnikání daňového subjektu a vážnou újmou způsobenou neprodlenou úhradou daně. Jakkoli je v obecném smyslu slova zánik podnikání daňového subjektu pro něj zcela jistě vážnou újmou, z pohledu právního jde o dva svébytné důvody, které není možno směšovat, a k jejichž naplnění musí dojít k prokázání různých skutečností.

[11] Pro povolení posečkání z důvodu uvedeného v písm. c) citovaného ustanovení žalovaný uvedl, že zánik podnikání způsobený neprodlenou úhradou daně zůstal pouze v rovině tvrzení, přičemž by bylo také nutno prokázat, že výnos z ukončení podnikání by měl pravděpodobně nižší než jím vyměřená daň v příštím zdaňovacím období. Z rozvahy předložené k doplnění žádosti je zřejmé, že výsledek hospodaření minulých let činí – xxxxx Kč, v předcházejícím roce – xxxxx Kč, z čehož lze usuzovat, že by odvolatelem nebyla v příštím zdaňovacím období vytvořena daň, která by převyšovala výnos z ukončení podnikání, a proto nelze osvědčit naplnění tohoto důvodu posečkání.

[12] K samotnému důvodu pro povolení posečkání žalovaný uvedl, že splnění podmínky uvedené v písm. d) citovaného ustanovení se neváže pouze na výši okamžitě dostupných peněžních prostředků, ale při jejím posuzování je nezbytné zohlednit celkovou majetkovou situaci odvolatele, tedy nejen stav na bankovních účtech, ale také výši oběžných aktiv a dlouhodobý, méně likvidní majetek. Aby byla podmínka naplněna, muselo by být zřejmé, že si odvolatel nemůže finanční prostředky na úhradu daňového nedoplatku opatřit ani např. zpeněžením svého majetku. Z bankovních výpisů a rozvahy předložené k doplnění žádosti je zřejmé (stav krátkodobého finančního majetku je xxxxx,- Kč, podle rozvahy přiložené k daňovému priznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období

roku 2013 byl xxxxKč), že odvolatel nedisponuje dostatečnou částkou k úhradě nedoplatku. Nicméně je třeba poznamenat, že z výkazu zisku a ztráty za období roku 2013 vyplynulo, že odvolatel z tržeb z prodeje dlouhodobého majetku obdržel částku xxxxx Kč. Tato skutečnost nenasvědčuje tomu, že by odvolatel nedisponoval nepotřebnými aktivy, jejichž zpeněžením by mohl daň uhradit. Jestliže odvolatel vytýká správci daně, že odvolateli přičetl k tíži, že uplatnil své soukromoprávní závazky před závazky veřejnoprávními, tak toto vysvětlení odvolatele zůstalo výhradně v rovině tvrzení.

[13] Dále je v odůvodnění uvedeno, že z osobních daňových účtů odvolatele bylo zjištěno, že nedoplatek na dani z přidané hodnoty činil k datu podání žádosti o posečkání xxxxx Kč (na dani z příjmů právnických osob xxxx Kč). Z předložené předběžné rozvahy sestavené ke dni 31. 12. 2013 vyplynulo, že odvolatelovy cizí zdroje ve výši xxxx Kč převyšovaly celková aktiva ve výši xxxxx Kč a vlastní kapitál činil -xxxxxx Kč. Dále žalovaný přihlédl k předložené sestavě aktuálních pohledávek a závazků z obchodního styku ke dni 10. 4. 2014, podle které odvolatelovy pohledávky dosahovaly výše xxxxx Kč, oproti tomu odvolatelovy závazky dosahovaly výše xxxx Kč. Z výkazu zisku a ztráty za období roku 2013 je také zřejmé, že přidaná hodnota činila xxxxx Kč. Výše uvedené skutečnosti vzbuzují důvodnou obavu, že se odvolatel nachází ve špatné majetkové situaci, která není pouze přechodná (např. podle rozvahy sestavené ke dni 31. 12. 2012 činil vlastní kapitál -xxxxxx Kč, k datu 31. 12. 2011 činil xxxxx Kč) a že by případným posečkáním bylo ohroženo vybrání předmětného nedoplatku.

[14] Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[15] Podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném pro rozhodná období: *Na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období, d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.“*

[16] Žalobce poukazuje na to, že správce daně měl v souladu s ust. § 92 odst. 4 daňového řádu vydat výzvu a informovat jej o tom, v jakém stavu se dokazovací řízení nachází, tzn. které důkazní prostředky osvědčil jako důkaz, a které nikoliv a proč a jakým způsobem si předložené důkazy interpretuje.

[17] Soud k této námitce uvádí, že se s touto argumentací žalobce neztotožňuje. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2015 č.j. 3 Afs 74/2014 uvedl, že „Ustanovení § 92 odst. 4 daňového řádu však správci daně ukládá povinnost vyzvat žadatele k tomu, aby svoje tvrzení prokázal důkazními prostředky, pouze v souvislosti s nalézacím řízením (stanovením

daně). Jak přitom přímo vyplývá z ust. § 134 odst. 3 daňového řádu: „*Daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely tohoto zákona rozumí řízení a) nalézací 1. vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně, 2. doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně, 3. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 a 2, b) při placení daní 1. o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky, 2. o zajištění daně, 3. exekuční, 4. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 až 3, c) o mimořádných opravných a dozorčích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení.*“.

[18] Z výše uvedeného vymezení plyne, že řízení o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky spadá pod dílčí řízení při placení daní, nikoliv nalézacího, a proto nebylo povinností správce daně vydat výzvu v souladu s ust. § 92 odst. 4 daňového řádu, jak v žalobě namítal žalobce.

[19] S ohledem na výše uvedené se proto nelze ani ztotožnit s argumentací žalobce, respektive jeho námitkou, že správce daně se musí při dokazování řídit základními zásadami podle ust. § 5 až 9 daňového řádu, neboť postup podle § 156 odst. 1 daňového řádu je speciálním postupem, který obecnou úpravu podle ust. § 5 až 9 daňového řádu zpřesňuje a vymezuje jinak – právě tím, že je to žalobce jako daňový subjekt, koho výhradně tíží břemeno tvrzení a důkazní.

[20] V této souvislosti je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud již vyložil, že institut posečkání je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost zde leží na žadateli, který se benefícia při úhradě daně domáhá. Správce daně je povinen vycházet při posouzení žádosti z náležitě zjištěného skutkového stavu. Vychází přitom především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má však správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu žadatel poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen žadateli sdělit, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyrozumět o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit. Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout. Daňovému subjektu však nic nebrání v tom, aby následně o posečkání úhrady daně opětovně požádal a nezbytné důkazní prostředky s touto žádostí již předložil (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č.j. 3 Afs 74/2014).

[21] Podle názoru soudu žalobce této povinnosti tvrzení a též povinnosti důkazní nedostál, neboť po celou dobu řízení nepředložil správci daně nic, co by zpochybňovalo shora uvedený závěr správce daně o nemožnosti posečkání daně, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro takové rozhodnutí. Žalobce ve své žádosti neuvedl ani to, podle jakého písmene citovaného ustanovení naplnil zákonné podmínky pro povolení posečkání

daně ve smyslu ust. § 156 odst. 1 daňového řádu. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal dne 14. 4. 2014 (nikoliv dne 3. 4. 2014) žádost o posečkání daně podle ust. 156 odst. 1 písm. a) a d) s odůvodněním, že „nemá volné finanční prostředky na úhradu dlužné částky a ani nemá nepotřebný likvidační majetek, z jehož prodeje by mohl dluh uhradit“ a že okamžitá úhrada dluhu „by byla možná pouze ze zpeněžení aktiv (pohledávky, majetek, zásoby atd.), které nutně potřebuje na provoz podniku, což by vedlo k ukončení jeho podnikání“.

[22] Žalovaný k tomuto tvrzenému důvodu uvedl v napadeném rozhodnutí: „Po posouzení spisového materiálu dospěl odvolací orgán k závěru, že tvrzení odvolatele že by okamžitá úhrada dluhu byla možná pouze ze zpeněžení aktiv, které nutně potřebuje na provoz podniku, což by vedlo k ukončení jeho podnikání, spadá pod důvod uvedený v písm. c) citovaného ustanovení“ (viz str. 7 napadeného rozhodnutí).

[23] K tomu následně žalovaný ještě uvedl, že „nelze dávat rovnítko mezi případný zánik podnikání daňového subjektu a vážnou újmu způsobenou neprodlenou úhradou daně. Jakkoli je v obecném slova smyslu slovo zánik podnikání daňového subjektu pro něj zcela jistě vážnou újmou, z pohledu právního jde o dva svébytné důvody, které není možné směřovat. Jestliže zákonodárce vážnou újmu a zánik podnikání vtělil do dvou samostatných hypotéz, není možné dojít k závěru, že v případě zániku podnikání je vždy automaticky naplněna i podmínka vážné újmy. Naopak z textu zákona je nutné vyvodit, že vážnou újmou dle písm. a) citovaného ustanovení může být jakákoliv relevantní událost mimo zánik podnikání daňového subjektu (a analogicky mimo další podmínky stanovené ve zbývajících písmenech § 156 odst. 1 daňového řádu). Z tohoto důvodu je nutné dojít k závěru, že odvolatel dostatečně neodůvodnil a současně ani neprokázal, proč by neprodlená úhrada daně pro něj znamenala vážnou újmu“ (viz str. 7 napadeného rozhodnutí).

[24] Podle názoru soudu se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem skutečnostem, které žalobce uplatňoval ve svém podání, a posoudil tak komplexně případné podmínky pro vydání rozhodnutí pro povolení posečkání daně podle ust. § 156 odst. 1 v písm. c) a d) daňového řádu. Na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí není podle názoru soudu nutné cokoliv korigovat.

[25] K dalším námitkám soud uvádí, že není povinností správce daně poskytovat součinnost daňovému subjektu v tom smyslu, aby byl povinen mu sdělovat, co má ke své žádosti o posečkání připojit, či doložit. Pokud tak někteří jiní správci daně v praxi postupují (žalobce tuto svou žalobní námitku nijak nekonkretizuje, aby jí soud mohl konkrétněji přezkoumat), činí tak nad rámec svých zákonných povinností.

[26] Žalobce předložil správci daně předběžné účetní závěrky k 31. 12. 2013, sestavy aktuálních pohledávek a závazků z obchodního styku, kopií bankovních výpisů, údaje o stavu pokladen, sestavy dlouhodobého majetku společnosti, smlouvy na prodej a koupi biomasy v roce 2014, smlouvy se společností EON, aniž by blíže svou ekonomickou situaci specifikoval, což správce daně posoudil a na základě takto předložených podkladů rozhodl.

[27] Lze tedy shrnout, že soud souhlasí s žalovaným v jeho závěru, že žádný z předložených důkazů nevedl k prokázání toho, že v případě žalobce došlo k naplnění některého ze zákonem předvídaných podmínek pro povolení posečkání daně podle ust. § 156 odst. 1 daňového řádu.

[28] Jak vyplývá ze správního spisu, ekonomická situace žalobce nebyla dlouhodobě příznivá, o čemž svědčí též to, že žalobce požádal o posečkání od roku 2012 celkem sedmkrát, a to jak na dani z přidané hodnoty, tak na dani z příjmů právnických osob, přičemž podmínky ve většině případů, za kterých k povolení posečkání došlo, splněny nebyly a rozhodnutí pozbyla účinnosti, a ke dni posuzování žádosti byl u žalobce vykazován nedoplatek na dani z příjmu právnických osob ve výši xxxxx Kč.

[29] Podle názoru soudu se tak dá uzavřít, že chování žalobce pomíjí smysl institutu posečkání, kterým je překlenutí momentální nepříznivé finanční či sociální situace daňového subjektu, nikoliv řešení déletrvající finanční indispozice daňového subjektu jako je tomu v právě projednávaném případě.

[30] Nelze tudíž než souhlasit s argumentací žalovaného, podle něhož byl odvolateli poskytnut: *„dostatečný časový prostor pro úhradu doměřené daně. Odvolatel sice není nijak omezen v podávání žádostí o posečkání, nicméně každá žádost musí být znovu posouzena jednak ve světle naplnění důvodů uvedených v ust. § 156 odst. 1 daňového řádu a jednak ve světle naplnění základního cíle daní“* (viz str. 9 napadeného rozhodnutí).

[31] Ve světle všech uvedených závěrů nelze též přisvědčit ani námitce žalobce, podle něhož správce daně neměl k jeho tíži konstatovat, to, že mohl svůj dluh vůči státu uhradit z prodeje dlouhodobého majetku v hodnotě xxxxx Kč, neboť z tohoto majetku musel uspokojit jiného soukromoprávního věřitele, konkrétně se tento majetek stal předmětem leasingových závazků. K tomu soud uvádí, že něco takového z napadeného rozhodnutí nevyplývá, respektive z napadeného rozhodnutí je naprosto jasně zřejmé, na základě čeho, respektive z jakých důvodů správce daně žádost žalobce zamítl, přičemž to, že uspokojil dříve soukromoprávního věřitele dříve než veřejnoprávního, nemělo na zamítnutí jeho žádosti jakýkoliv vliv.

[32] Poslední žalobní námitkou žalobce bylo, že prvostupňové rozhodnutí absentuje odůvodnění, což je v rozporu s ústavní zásadou obecně povolovací.

[33] K tomu soud uvádí, že řízení, z něhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně a též rozhodnutí žalovaného vzešla, je ovládáno zásadou jednotnosti, která vyjadřuje zásadu, že celé řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu. Tento názor má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž může odvolací správní orgán nahradit část odůvodnění správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (viz rozsudek ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, nebo rozsudek ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29, či rozsudek sp. zn. 6 Ads 134/2012, na který odkázal městský soud ve svém rozsudku). Pokud odvolací orgán souhlasí s výrokem rozhodnutí správního orgánu, nicméně se zcela neztotožňuje s důvody, případně část odůvodnění

postrádá, může tyto nedostatky nahradit v odůvodnění svého rozhodnutí. Tak tomu je i v nyní posuzovaném případě.

[34] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. června 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu